

[Erik Eriksen.]

eventuel frigørelse af den danske krone. Det er derfor meget vigtigt for os at søge dollarindtægterne øget mest muligt. Jeg kan i denne forbindelse ikke lade være med at tænke på den mærkværdigt pludselige indskrænkning af dollarpræmieringen, regeringen foretog; den kunne vist dårligt være sket på et mere uheldigt valgt tidspunkt. Såvidt jeg kan se, er der — det må indrømmes — endnu ikke sket nogen uoprettelig forringelse af vor økonomiske stilling. Endnu er der mulighed for at rette økonomien op, måske endog med forholdsvis små og smertefri midler, men det er, ligesom den høje regering savner initiativ.

Som regeringen ved forskellige lejligheder har set, evner det høje ting meget vel at gennemføre væsentlige ændringer i regeringens lovforslag, og vi kan også på konkrete områder fremsætte vore egne lovforslag. Men det høje ting hverken kan eller bør på alle områder udstikke den politiske linie. Der er områder, hvor det til enhver tid må være regeringens ansvar at gøre dette ved sin stillingtagen til problemerne.

Lad mig derfor tilsidst sige, at vi har lov til at forvente, at regeringen ikke alene nøje følger udviklingen, men også udnytter alle muligheder for at imødegå en uheldig udvikling. Jeg må måske give regeringen det velmente råd, netop når der er tale om disse områder, stadig at have i tankerne stillingen, som den rent politisk er her i folketinget, og at tilrettelægge sin politik derefter. Hvis regeringen forbliver passiv og udviklingen altså ikke forløber efter ønske, kan vi nemlig risikere at skulle mødes i utide, således som vi gjorde det i sommeren 1950.

Jeg håber det ikke, jeg advarer kun mod denne udvikling, og jeg antager, at jeg har mange, mange bag mig, når jeg siger, at efter at have læst morgenbladene i dag om den sidste udvikling i valutasituationen er der grund til virkelig at være foruroliget.

Det var kun disse spredte bemærkninger, jeg skulle gøre ved denne lejlighed. Jeg kan måske slutte med at sige, at jeg går ud fra, at det nuværende ministerium Hedtoft netop på den baggrund, jeg har trukket op, vil gøre meget for ikke at komme i den situation, som det tidligere ministerium Hedtoft selv bragte sig i for nogle år siden.

Aksel Møller: Det ærede medlem hr. Erik Eriksen nævnte i slutningen af sin tale, at han mente, vi alle havde grund til at nære uro i anledning af den sidste tids begivenheder. Denne opfattelse deler jeg. Jeg føler i dette øjeblik nogen uro ved tanken om, at folketingsarbejdet nu reelt anses for afsluttet, og at en 4 måneder lang hvile for tingets arbejde ligger foran os. Jeg skal indrømme, at for et par dage siden ville jeg have forsvoret, at man ligefrem kunne komme til at føle ængstelse og uro ved, at tingets arbejde blev lagt hen i så lang tid, men der er unægtelig også blevet hejst et stormvarsel i går over dansk økonomi. Jeg har selvfølgelig nok gennem længere tid kunnet se, at der var grund til at nære ængstelse, men i dag er situationen forsåvidt helt forandret, idet regeringen allerede har taget et initiativ, som betyder, at man åbenbart ikke mener at kunne lade tingene gå deres gang uden at måtte gribe direkte ind. Regeringens initiativ består i, at man er slået ind på renteforhøjelsespolitikken. Jeg anerkender, at det er rigtigt, at regeringen på denne måde går til handling. Jeg skal senere i dag gøre nogle bemærkninger om, hvorvidt jeg tror på, at denne handling vil vise sig at være tilstrækkelig. Men der er i hvert fald nu ved skilsmissen for nogen tid den fordel, at den nye grundlov gør det muligt for os hurtigt at kunne være til den høje regerings disposition.

Nu har vi arbejdet under denne grundlov og den dertil knyttede forretningsorden for det høje ting gennem den forløbne del af folketingsåret, og jeg erkender, det vil være rimeligt for os i dag at prøve på i store træk at gøre op, hvorledes vi bedømmer virkningerne af den nye grundlovs etkamerssystem. Jeg — og jeg tror, mange ærede medlemmer deler min opfattelse — er ikke sikker på, at folkestyret står så støt og solidt i befolkningens bevidsthed nu som blot for nogle få år siden. Det er, som om interessen for, hvad der sker i det høje ting og i dansk politik i det hele taget, ikke er dybtgående nok. I 1953 undrede det os, at stemmedeltagelsen til valgene ikke blev meget højere, end den faktisk blev, og ved kommunalvalget i foråret var stemmedeltagelsen forfærdende lav. Jeg tror, det i høj grad står i forbindelse med den arbejdsform, vi anvender i vort politiske liv. Nu